

תת"ע 4314/06/20 - אל קיעאן טאבת נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4314-06-20 מדינת ישראל נ' טאבת
תיק חיצוני: 41211010164

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	אל קיעאן טאבת
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 15.06.20.

- ביום 15.6.20 קיבל המבקש לידי, דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 41211010164 המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב וביצוע עקיפה או ניסיון עקיפה תוך הסטת רכבו כדי לעקוף רכב אחר, תוך חציית קו הפרדה רצוף שלא נמצא לצידו הימני של קו קטעים, בניגוד לתקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה, תשכ"א 1961.
- ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרה עליו פסילה למשך 30 ימים, פסילה על תנאי של שלושה חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

- לטענת המבקש הוא לא קיבל כל הזמנה לדין, לא ידע כלל על עצם קיומו של הדיון גם תודעתית ואם היה יודע, היה מתייצב וטוען את טענותיו. המבקש כפר בביצוע העבירה וטען כי החל בעקיפה וסיים אותה בקו קטעים. המבקש טען כי בית המשפט גזר את דינו אף בשל עברו התעבורתי, מבלי שניתנה לו כל הזדמנות להשיב בעניין זה. כמו כן טען המבקש כי בית המשפט לא התייחס לפסילה המנהלית למשך 30 ימים, שהוטלה עליו על ידי קצין משטרה ואם לא יבוטל פסק הדין ולא יינתן לו יומו בבית המשפט, ייגרם לו עיוות דין.

טענות המשיבה

- המשיבה טענה כי המבקש קיבל לידי את ההזמנה לדין מיד בסמוך לאחר ביצוע העבירה בה הואשם, ואף חתם על טופס ההזמנה לדין ולכן הוא זומן כדין לדין ואין בסיס לטענתו לעניין מודעתו לביצוע העבירה ולקיומו של דיון.
- לעניין הפסילה המנהלית טענה המשיבה כי לקצין משטרה אין סמכות לפסול רישיון נהיגה שכן, עבירה זו אינה

מנויה בתוספת הרביעית לפקודת התעבורה.

6. עוד נטען, כי בנסיבות העניין, פסק הדין אינו חורג ממתחם הענישה הנוהגת בעבירה בה הואשם המבקש ומכאן, לא יגרם לו עיוות דין אם פסק הדין יוותר על כנו.

דין

7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסיין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

11. ההזמנה לדיון שנקבעה ליום 15.6.20 נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירה והוא אישר את קבלתה בחתימת ידו.

12. המבקש לא פירט בבקשתו כל סיבה שבשלה נמנע ממנו להתייצב לדיון, למעט טענה שנטענה בעלמא ללא הסבר התיישב עם ההזמנה שקיבל לידיו לפיה, תודעתית לא ידע כי קיים דיון. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

האם קיים חשש לעיוות דין

13. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018).

14. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

15. המבקש כפר במיוחס לו בהזמנה לדין וטען כי החל את העקיפה וסיים אותו בקו קטעים. הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004).

16. כפירתו של המבקש כללית, לא נתמכה בכל ראיה או אסמכתא היכולות להקים ספק סביר בעצם ביצוע העבירה ואף מטעם זה איני רואה מקום לביטול פסק הדין.

קיומה של פסילה מינהלית

17. המבקש טען כי נפסל מינהלית מלנהוג למשך 30 ימים, וכי לא הייתה לעובדה זו התייחסות בפסק הדין. טענה זו נטענה בעלמא, מבלי שהמבקש צרף כל אסמכתא, או ראיה לכך שנפסל מינהלית על ידי קצין משטרה והפקיד רשיונו בהתאם להחלטת הקצין. כפי שציינה המשיבה, העבירה המיוחסת למבקש, אינה מנויה ברשימת העבירות לגביהן קיימת סמכות לפסילה מינהלית. משכך, לא הוכח כי גם בהיבט זה נגרם למבקש עיוות דין המצדיק ביטול פסק הדין.

שיהוי בהגשת הבקשה

18. מדובר בבקשה המוגשת בשיהוי ניכר של כשנה, וזאת ללא נימוק המצדיק זאת, ודין הבקשה להידחות גם בשל כך. (השוו: רע"פ 1896/18 **הדני נ' מדינת ישראל** [והאסמכתאות שם] (פורסם בנבו 10.02.18)).

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י' תמוז תשפ"א, 20 יוני 2021, בהעדר הצדדים.